

GJENBRUK: Både avlagte strikkeluer og utgatte nylonstrømper brukes med tekstil overraskelseeffekt og tematisk underfundighet i Løvaas & Wagles «Jaktscene» fra 1999.

Retrospektivt radarpar

Løvaas & Wagle

Nasjonalmuseet for kunst -
Museet for samtidskunst

**Kunstnerduoen viser
kontinuerlig evne til samspill
gjennom 20 år.**

Anmeldt av **Harald Flor**
hfl@dagbladet.no

KUNST: Når Løvaas & Wagle nå vises i retrospektivt omfang på Bankplassen, skjer denne markeringen av duoens kunstnerskap også på bakgrunn av deres fullførte utsmykkingsoppdrag til Den Norske Opera i Bjørvika. Riktignok er paret kjent for å utfolde seg på til dels monumentale formater i tekstil, men de har tidligere ikke vært i nærheten av veggflater som de perforerte aluminiumsfasadene med et areal på 6000 kvadratmeter. Som for øvrig hentet impulser fra et bindemønster for vev med norsk husflidsutspring.

Selv om de sjeldent samkjørte parhestene bak dobbeltsignaturen gjerne definerer seg som *tekstilkunstnere*, har deres dialog med andre medier – og framfor alt maleri – vært et viktig incitament i arbeidene.

Aldersmessig kom Løvaas & Wagle etter den generasjonen som måtte slåss mot malernes hegemoni her til lands, og løfte tekstilkunsten fra en annenrangs posisjon der den ikke engang hadde sine egne representanter i Høstutstillingens jury. Det ga de to – som fant hverandre i et faglig forbundet fellesskap på Kunst- og Håndverksskolen – en helt annen frihet i kunstlandskapet. Men måten de har orientert seg utad og trengt inn i problemstillinger som styrket den innbyrdes estetiske enigheten hos tospannet tyder også på en sjelden kjemi mellom dem.

«Stofflige konstruksjoner»

I kurator Vibeke Waallan Hansens katalogtittel «Stofflige konstruksjoner» ligger nok en treffende karakteristikk av mye innenfor Løvaas & Wagles kunstnerskap. Den er desidert dekkende for de tett foldete lerretsobjektene duoene debuterte med på 80-tallet, og som befant seg i forlengelsen av en minimalistisk manøvrering med buete tekstilelementer som resultat. Selv om

NESTEN GEOMETRISK: Tradisjonelle vevmønstre og klassisk konstruktivisme går opp i en ny enhet på «Hovling IV 1070c» fra 2005.

de i motsetning til 60-års industrielle produksjonsmetoder betonte betydningen av håndverket.

I sine aller siste arbeider – som den svære papp-installasjonen «Felt, Fornebu» og serien av arbeider som hyller den svenske maleren Olle Baertling – kommer tilknytningen til klassiske konstruktive idealer klart i dagen.

Men det fins også en mindre kjent fransk forankring for den flettemetoden som anvendes i disse nye verkene. Det gjelder Francois Rouans malerier, som blant annet var å se på en utstilling her til lands på slutten av 70-tallet. Der inngikk også Claude Viallats store, fritthengende «flak», som både analyserte maleriets materielle forutsetninger og aktualiserte Matisse med mønstre i repetisjoner beslektet med strukturen i noen arbeider av Løvaas & Wagle.

Frodig kapittel

Deres gjenbruksetetikk er mer et frodig kapittel for seg, med nylonstrømper, raggsokker og strikkeluer som elastiske elementer, lekende ledd og poengterte tegn innenfor en ornamental helhet som i «Rosett». Supplert med seilduk og remser av regntøy i «Skogsinteriør» dreier de assosiasjonene mot Weidemanns dyvåte skogbunnbilder. Mens de militære blokktrykkene på ullteppet i «Noise» lar tekstilen få preg av et sted for strid. Derfor er det også ubestridelig at Løvaas & Wagle nå framtrer som forente frontfigurer i så vel det skakkjorte Nasjonalmuseet, som gjennom sitt samspill på operaens rettlinjete veggflater.